

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat
de Catalunya

esmuc
ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA

ANNUS IRRITABILIS #SR (a partir de *L'any de la picor*, una *féerie* de Morera i Rusiñol)

© Sílvia Delagneau

Sala Gran
04/12/18

Música
Enric Morera

Argument de la *féerie*
**Santiago Rusiñol i
Josep M. Jordà**

Direcció musical
Francesc Prat

Orquestra
**Orquestra de l'Escola
Superior de Música
de Catalunya
(ESMUC)**

Ungles
**Sayaka Miyasaka
(Kira Nails)**

Dramatúrgia
i direcció
Albert Arribas

Concepte escènic
i vestuari
Sílvia Delagneau

Actriu
Mònica Almirall

Vídeo
Alejo Levis

Il·luminació
Pep Codines

Ajudant de direcció
Clara Manyós

Producció
**Teatre Nacional
de Catalunya i
Escola Superior de
Música de Catalunya
(ESMUC)**

Amb la col·laboració
del **Centre Robert
Gerhard**

Músics

Flautes
**Pablo Alcántara
Cristina Romero**

Oboè
Eloi Cid

Clarinetes
**Maria Salat
Pere Casals**

Fagot
Maria Selvas

Trompes
**Cristina Cortés
Antonio Zamora**

Trompetes
**Joan Pàmies
Sergi Serra**

Trombons
Júlia Soler

**Alejandro Higon
Óscar Santos**

Tuba
Óscar Brau Mellén

Timbales
Sergio Álvarez

Percussió
**Diego Sáenz
Tuomas Siddall**

Violins 1
**Lia Manchón
David Flores
Andrea Mayor
Rubén Pérez
Edu Torné
Elena González
Ana María García**

Violins 2
**Andrea García
Alexis Tonatiuh
Elena Bugliari**

**Maria Fort
Gerard Farré
Sergi Renom
Jorge García Perals**

Violes
**Celia Eliaz
Lidia Pascual
Carlos Brito
Josep Planas
Cristina García
Andreu Carreño**

Violoncels
**Carmen Kleykens
Diego Flores
Mireia Vaquer
Pau Valls**

Contrabaixos
**Álvaro Orcajo
Núria Casas**

Agraïments
Eduard Vallès

Anna Costal i Joaquim Rabaseda

Grup de recerca en interpretació
i creació musicals (2017 SGR 788)
Escola Superior de Música de Catalunya

Al 1471 hi hagué una plaga de puces a Barcelona que va deixar rastre a la memòria col·lectiva. Era «l'any de la picor, quan tothom gratava». La dita ha servit sovint per encapçalat un conte i situar els oients en un temps passat. De

manera oposada, amb ironia, Rusiñol i Morera van decidir utilitzar l'expressió per posar títol a una obra escènica que havia de narrar «un viaje á través de los siglos venideros, con muchos bailables, mucha fantasia y mucho espectáculo». Havia de ser un divertiment popular que encadenés trucs de màgia, atraccions escenogràfiques, bromes argumentals, números de ball. Van tenir la idea a Sitges, l'estiu de 1903, i Morera va posar-se a treballar i Miquel Utrillo a esbossar telons.

La primavera següent, Rusiñol va organitzar un dinar al Cau Ferrat, on va presentar l'àlbum *Jardins d'Espanya*. A la tarda van fer una lectura de *Nit de l'amor*, un drama líric que es va estrenar el gener següent. Morera tocava les il·lustracions musicals al piano. Animats pels amics, van explicar l'argument i la música de *L'any de la picor*, «fent passar una estona molt agradable als concurrents ab sos innombrables xistos». Però Rusiñol mai va redactar el llibret.

En una data incerta, el compositor va transformar els números incidentals en un ballet. Els va reordenar, va suprimir-ne seccions, va revisar detalls de la instrumentació i va indicar la seva interpretació successiva, sense pauses entre moviments. El resultat que avui recuperem celebra la joia de Montmartre, el girar majestuós d'un gran carrousel, l'alegria del circ més emocionant, la màgia de la morfina a so d'orgue de maneta. Possiblement sigui la música més pròpia d'aquell artista que un dia Rusiñol va voler deixar enrere.

La peça *L'any de la picor* amb música d'Enric Morera i argument de Santiago Rusiñol i Josep M. Jordà no s'ha representat mai en cap escenari fins avui, 4 de desembre de 2018, que en el marc de l'epicentre Rusiñol del TNC i gràcies a la col·laboració de l'Escola Superior de Música de Catalunya i del Centre Robert Gerhard farà la seva estrena mundial.